

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ САМОТЕН ЛИ Е ВЯТЪРЪТ?

chitanka.info

Паола нервно смачка наполовина допушената си цигара в пепелника и веднага запали друга. Часът беше четири през нощта, след по-малко от два часа трябваше да започва да се приготвя за работа, но сънят все не идваше. Десета поредна нощ не можеше да заспи. Беше пробвала абсолютно всичко: вечер обикаляше из Неапол, докато капне от умора, през деня работеше като ненормална, прибираше се у дома като парцал, дори не посягаше към телевизора, за да не би случайно да се разсъни, дори се отказа от над петнадесетгодишния си навик да спи на включено радио. Напоследък даже бе опитала да гълта преди лягане безумната комбинация от пет хапчета сънотворно плюс стотина-двеста грама уиски. Не помагаше. Сънят ѝ явно си беше взел отпуската и я бе изоставил на произвола на съдбата за неопределено време.

Тя запали нова цигара. Пламъчето на запалката за миг наруши абсолютно непрогледния мрак в празния апартамент, след което се предаде и стаята отново потъна в тъмнина. Единствено цифрите на електронния часовник, който с безсмислена упоритост отброяваше секундите, минутите и часовете на безсънието ѝ, както и светодиодът на мобилния ѝ телефон, припламващ мълчаливо като заблудена светулка, леко повдигаха лепкавото покривало на чернотата, която я обгръщаше безмилостно. Даже и огънчето на върха на цигарата ѝ не беше достатъчно силно, за да се справи с мъртвешката непрогледност около нея.

Изведнъж телефонът ѝ извънтя. Никой от хората, които знаеха номера ѝ, не можеше да я търси по това време, затова и тя не вдигна веднага. Явно обаче не беше грешка, понеже звънът упорстваше и не преставаше. Като ругаеше шегобийците наум, тя се пресегна и взе слушалката. На дисплея не беше изписано нищо, но в първия момент това не ѝ направи впечатление — явно бе някой неин познат, забравил да изключи CLIR-функцията на телефона си за скриване номера на обаждащия се. Ядосана, че някой се мъчи да наруши и без това липсващия ѝ сън, тя натисна бутона за отговор.

— Да.

— Здравей, Паола.

Гласът отсреща ѝ бе напълно непознат. Тих, спокоен и плавен, по някакъв начин ѝ напомняше за честите в миналото ѝ посещения при психоаналитици и за вече забравените беседи на „Анонимните алкохолици“, с чиято съвместна помощ бе успяла някак си да

преодолее болката от загубата на приятеля си. Само че този глас беше доста по-различен от всички. Беше... беше някак си *свършен*.

— Кой се обажда, моля?

Гласът отсреща се засмя.

— Приятел, Паола. Не ме познаваш. Поне... никога не сме се запознавали по традиционния начин. Но въпреки всичко аз те познавам, и то много добре.

„По дяволите! Поредният натрапник“, помисли си тя. Вече започваше да прехвърля наум познатите си, от които неизвестният може да е взел номера й...

— Защо звъниш тогава толкова късно? — тросна се тя в слушалката. — Събуди ме.

— Паола, знам, че от десетина дена насам не си мигнала. Защо трябва да ме лъжеш?

Тя се сепна. Беше се постарала да запази в тайна от абсолютно всички проблемите си с безсънието. По дяволите, дори и на Бианка не беше казвала, а иначе си споделяше с нея всичко...

— Кой си ти?!

— Нали ти казах — приятел. А и — гласът отсреща явно се усмихна: можеше да го почувства дори през слушалката — може да се каже, че сме колеги по нещастие. Аз съм просто човек, който също като теб не може да заспи, също като теб пали цигара от цигара и... също като теб е самотен.

— Откъде си толкова сигурен, че съм самотна? Може пък точно в този момент да съм с някое гадже в леглото и ти да ме заварваш в неудобно положение...

— *Знам*, че не си — прекъсна я гласът. — *Знам*, че все още не можеш да преглътнеш загубата на Франко.

— И това ли знаеш??? Дяволска работа!

— Мда-а, и така съм чувал да ме наричат — отвърна гласът отсреща със странна нотка. Личеше си, че се забавлява искрено. — Каквото и да си мислиш обаче, искам да си сигурна, че не съм нито някой психопат, нито луд, нито маниак. Просто... ми се иска да поговорим.

„Нямам настроение за среднощни разговори“, искаше да се тросне Паола, но вместо това за своя огромна изненада се чу да казва:

— Самотен ли си?

Отсреща се донесе тих смях.

— Самотен? Повече, отколкото би могла да си представиш... и по-малко, отколкото ти се струва. Самотен ли е вятърът, който денонощно обикаля с безплътното си тяло по света? Самотна ли е мисълта, докато се стрелка из милиардите неврони из мозъка? Самотна ли е песента, която е слушана от всички, но никога не е заговаряна от никого? Ако да, то значи и аз съм самотен.

— Кой... кой си ти все пак?

— Аз ли? — засмя се отново гласът. — Можеш да ме наричаш Матео.

Така започна запознанството им. Нямаше вечер (понякога дори нощ), в която двамата да не се чуят. Говореха по цели часове на най-различни теми — философски, отвлечени, конкретни или абсурдни. Веднъж тя си даде сметка, че откакто бе загубила Франко, не бе приказвала с никого с подобно наслаждение. Когато името изплува в съзнанието ѝ отново, болката се завърна — остра, хапеща и разяждаща. Опитваше се да го забрави, но не можеше.

Матео явно усещаше какво става в душата ѝ.

— Липсва ли ти Франко? — попита я една нощ той.

— Много — откъсна се веднага от устните ѝ. — Цял месец след като... след като го загубих, сънувах... *изживявах* миговете на катастрофата отново и отново... Абсурдно, нали — особено като се има предвид, че не съм била там? Сънувах как се качва на мотора си, как полита напред — както винаги, без да си сложи каската... и как онова „Ферари“ се забива челно в него...

— Нека не говорим за това, ако не искаш — прекъсна я Матео.

Друг път я попита:

— Защо го обичаше?

— Понеже беше всичко, което съпругът ми не беше.

— Защо тогава не се разведе?

Този път тя беше тази, която смени темата. Някак си не ѝ се искаше да обяснява на един глас, който все още не бе свързала с жив човек от плът и кръв, за собственото си малодушие, което мразеше от дъното на душата си и което досега бе станало причина за един куп грешки в живота ѝ.

Така — някак си *неусетно* — измина половин година. Паола все повече свикваше с Матео и все повече се привързваше към него по

някакъв странен начин. Именно затова изумлението ѝ, когато той една вечер не се обади, беше огромно. Едва сега в мислите ѝ изплува простичкият факт, че и досега не знаеше нито телефонния му номер, нито адреса му, нито каквито и да били негови координати. Единствената връзка между тях бе бил мобилният ѝ телефон, а апаратът ѝ никога не показваше набирация номер. През съзнанието ѝ премина някакво странно опасение, но тя не му обърна внимание. В крайна сметка, сигурно щеше да се обади утре. Може пък да е бил възпрепятстван от нещо важно.

Но Матео не звънна нито на следващия, нито по-следващия ден. Измина цяла седмица, а от него нямаше и следа. Тя започна да се притеснява. Чак сега си даде сметка колко се е привързала към този човек. В мислите ѝ изплува старата и вече забравена максима, че човек оценява нещо едва когато го изгуби. Опита се да издири номера му чрез мобилния оператор, но за нейна изненада в разпечатката на водените от нейния апарат разговори не фигурираше нито един непознат номер: единствено телефоните на майка ѝ, колеги от службата и началниците. Тя вдигна грандиозен скандал, обвини компютърните спецове в некадърност, но от централата бяха категорични: един и същ номер, който да е звънял на този телефон в продължение на половин година, няма.

Когато след скандала се прибра в апартамента си, изпълнена с недоумение, първата ѝ работа бе да измъкне от хладилника бутилката „Джак Даниълс“, към която не бе посягала от началото на запознанството си с Матео. Наля си пълна чаша, погледна я, отсипа малко и я допълни със сода и кубчета леда, сложи я на масата, остави мобилния телефон до нея... и за свое огромно неудоволствие се отдаде на това, което винаги бе ненавиждала — нещото, което майка ѝ наричаше „битов алкохолизъм“ или „чешка тройка: аз, чашата и бутилката“.

Докъм 4 часа сутринта беше успяла да види сметката на половината бутилка, но скапаният телефон не искаше и не искаше да звъни. Тя посегна с несигурна ръка към чашата, в която бяха останали още около една-две глътки, и в този момент прозвуча сигналът за гласова поща. Кой ли пък се беше сетил за нея и как бе оставил само гласова поща, когато телефонът ѝ не бе оставал без обхват или

изключен дори и за минута? Тя набра кода за прослушване, въпреки че заради поетия алкохол на два пъти обърка цифрите.

— Здравей, Паола — прозвуча с гласа на Матео записаното съобщение. Тя се изненада: досега винаги ѝ се бе обаждал лично, никога не бе изпращал SMS или гласова поща. — Съжалявам, че трябва да ти съобщя за нашата... *раздяла* по този начин, но усетих, че едва ли ще мога да ти кажа това, което искам, лично. Не мога да ти звъня повече. И без това допуснах огромна грешка, която ще ми струва доста скъпо. Сега един от двамата ни трябва да се прости със съществуването си. Реших това да съм аз, понеже полека-лека успя да станеш нещо твърде скъпо за мен... въпреки че никога не съм те срещал на живо... не съм те целувал... не съм ти казвал очи в очи, че те обичам...

— Виждаш ли, Паола — продължи след кратка пауза гласът на Матео — аз съм това, което ти и себеподобните ти бихте нарекли „дявол“. Въпреки че точното му наименование е доста по-различно, а и шефът ми не е Сатана, независимо от това, че понякога се държи отвратително. — Тя долови усмивката в гласа му. — Но така или иначе имаме строга забрана да се виждаме или чуваме с обикновените смъртни. Аз я наруших. Защо — това вече няма значение. Когато слушаш това, от мен ще са останали само спомени. Надявам се, че една част от тези спомени ще са и в твоята душа. — Той отново се засмя, но доста невесело, както усети Паола. — Влюбен дявол... хм, навярно свещениците от твоя род ще получат удар при подобно твърдение. Както и да е. Бъди щастлива. Кой знае — ако вярваш в преражданията, може и да се видим отново...

Прозвуча сигналът за край на съобщението. Тя бавно, много бавно изключи телефона и го остави с несигурни ръце на масата. В мислите ѝ продължаваше да звучи гласът на Матео отпреди половин година: „Самотен ли е вятърът, който денонощно обикаля с безпътното си тяло по света? Самотна ли е мисълта, докато се стрелка из милиардите неврони из мозъка? Самотна ли е песента, която е слушана от всички, но никога не е заговаряна от никого?“...

©, 2003, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.